



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupený Mgr. Miroslavem Schüllerem, advokátem se sídlem R. Těsnohlídka 420, Čáslav proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. PPR-16049-10/ČJ-2015-990131, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2019, č. j. 8 Ad 9/2016 - 29,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2019, č. j. 8 Ad 9/2016 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Útvaru pro ochranu ústavních činitelů (dále jen „prvostupňový orgán“) svým rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č. 925/2015, zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o služebním poměru“). Předmětem žádosti byla nařízená služba přesčas od 1. 1. 2007 do 30. 11. 2014 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém kalendářním roce. Žalobce se proti rozhodnutí prvostupňového orgánu odvolal k žalovanému, který jeho odvolání v záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového orgánu a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud uvedl, že rozhodnutí prvostupňového orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Je-li totiž nárok žalobce na proplacení přesčasů zamítnut z důvodu, že jiný příslušník čerpal dovolenou ze závažného a nepředvídatelného důvodu a bylo třeba konat službu v důležitém zájmu ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, musí být v rozhodnutí tento závažný a nepředvídatelný důvod uveden. Podle městského soudu lze z § 66 jednoznačně dovodit, že pokud by důležitý zájem služby vyžadoval přesčas jednoho příslušníka, nebylo možné druhému příslušníkovi určit nástup dovolené, naopak to byl důvod pro odvolání dovolené jinému příslušníkovi. Městský soud upozornil, že není jasné, zda byla situace v Útvaru pro ochranu ústavních činitelů (dále jen „útvár“) taková, že by vyžadovala práci přesčas žalobce, tj. že všichni ostatní příslušníci v daném útvaru byli buď ve službě, nebo u nich nastala absence ze zdravotních či jiných důvodů. Pokud totiž jeden nebo více příslušníků útvaru nebyli schopni výkonu služby a jiným byla současně v té samé době určena dovolená, ačkoli důležitý zájem služby vyžadoval přesčas žalobce, šlo o nezákonný postup; nemohly pak být naplněny podmínky pro neproplacení přesčasu ve smyslu § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru. Z rozhodnutí žalovaného musí být zřejmé, kolik příslušníků v daném útvaru působilo, kolik služeb bylo nutné obsadit, kolik příslušníků bylo neschopno výkonu služby, kolika z nich bylo uděleno služební volno, kolika z nich byla schválena řádná dovolená, nebo dovolená, která by odůvodňovala udělení služebního volna, nebo jejímž důvodem byl jiný zájem příslušníka převyšující důležitý zájem služby, popř. kolik z nich bylo nepřítomno z jiného důvodu a jakého. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Námitku žalobce, že žalovaný namítl promlčení části jeho nároků v rozporu s dobrými mravy, městský soud pro opožděnost neakceptoval.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); namítá nesprávné právní posouzení městským soudem a nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[4] Stěžovatel předeslal, že nerozporuje judikaturu Nejvyššího správního soudu k nařizování služby přesčas v bezpečnostních sborech (odkazuje např. na rozsudky ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017 - 32, a ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 As 447/2017 - 26), které se sám snaží dostát, ale má za to, že městský soud tuto judikaturu, resp. její aktuální vývoj, vůbec nezohledňuje. Svědčí o tom v napadeném rozsudku absentující odkazy na recentní judikaturu, jakož i jeho právní závěry, které jsou s ní v rozporu. Stěžovatel uznává, že některé důvody uvedené v napadeném rozhodnutí nenaplnují požadavky důležitého zájmu služby, jak jsou nyní vyloženy judikaturou Nejvyššího správního soudu, ale považuje za nezbytné brojit proti napadenému rozsudku, který tuto judikaturu nerespektuje. Samotnou konkretizaci důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí však stěžovatel považuje za souladnou s judikaturou a soudně přezkoumatelnou. Upozorňuje, že u každého jednotlivého dne nařízeného přesčasu je uveden konkrétní příslušník, za kterého

pokračování

žalobce sloužil; důvodem nařízení služby přesčas nebyla kumulace nepřítomnosti více příslušníků jako v některých obdobných případech.

[5] Stěžovatel zaprvé namítá, že městský soud nesprávně a nezákonně posoudil důvod pro nařízení přesčas, kterým byla neschopnost ke službě jiného konkrétně uvedeného příslušníka v dotčený den. Závěry městského soudu považuje za zmatečné, absurdní, nerealizovatelné a rozporné s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by se měl v dalším správním řízení zabývat znovu jednotlivými důvody, pro které žalobce sloužil přesčas, neboť tyto důvody byly v dostatečném rozsahu zjištěny, doloženy a uvedeny v žalovaných rozhodnutích. Městský soud měl jím uvedené konkrétní důvody pro jednotlivé dny konkrétně posoudit, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[6] Stěžovatel upozorňuje, že z napadeného rozsudku vyplývá, že by se pro dosažení přezkoumatelnosti rozhodnutí měli služební funkcionáři u každého nařízení služby přesčas zabývat nejen důvodem, pro který byl žalobci nařízen výkon služby přesčas, ale měli by mimo jiné zjišťovat, v jakém stavu či situaci bylo v dotčený den či hodinu všech 1200 kolegů žalobce zařazených v útvaru. Stěžovatel to považuje za absurdní a rozporné s předchozí judikaturou. Nevidí racionální důvod, aby se zabýval službou či absencí všech příslušníků útvaru, když dohledal konkrétního příslušníka, pro jehož absenci žalobce sloužil přesčas; pro posouzení věci to považuje za irelevantní.

[7] Stěžovatel poukazuje na to, že dle závěrů městského soudu by jediná dovolená udělená v rámci celého útvaru měla činit ze služby přesčas vykonané ve stejný den za všech okolností službu nařízenou nezákonně. Upozorňuje, že při velikosti útvaru není snad žádného dne, kdy by nikdo nečerpal dovolenou, a proto považuje úvahy městského soudu za nepřipadné.

[8] Stěžovatel vysvětluje, že městský soud svým přístupem k řešení otázky popírá konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž jasně vyplývá, jak mají být důvody nařízení služby přesčas hodnoceny. Připomíná, že za mimořádnou absenci je třeba považovat tu, která nastala až po plánování směn na následující měsíc podle § 53 zákona o služebním poměru. K tomu doplňuje, že v rozhodnutí žalovaného je vždy uvedeno časové rozmezí, v němž dotčený příslušník pro neschopnost ke službě absentoval ve výkonu služby; městský soud tak mohl posoudit mimořádnost nastalé situace v souladu s judikaturou. Rozhodným okamžikem, od kterého se odvíjí, zda bylo nařízení služby přesčas odůvodněno nepředvídatelnými okolnostmi, je zpracování rozvrhu základní doby služby, ke kterému dochází zpravidla k 25. dni předchozího kalendářního měsíce.

[9] Stěžovatel zadruhé namítá, že městský soud zcela pominul, že dne 5. 2. 2012 byl žalobci nařízen přesčas z důvodu zhoršení bezpečnostní situace před zastupitelským úřadem Syrské arabské republiky. Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že přesčas byl žalobci nařizován pouze z důvodu dovolené a neschopnosti ke službě jiného příslušníka. To však podle tvrzení stěžovatele není pravda, a rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[10] Stěžovatel uzavírá, že městský soud měl k dispozici obsáhlou a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která způsob hodnocení a posouzení důvodů

nařízení služby přesčas prakticky vyřešila, ale nepřipustně se od ní odchýlil. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalobce

[11] Žalobce ve svém vyjádření odkazuje na rozsudek městského soudu a ztotožňuje se s ním. Uvádí, že správní orgán se měl řádně zabývat jednotlivými důvody, pro které žalobce sloužil přesčas, a konkrétně je posoudit, aby se předcházelo tomu, že soudy budou zahlceny případy.

[12] Žalobce uvádí, že některé záznamy o důvodech nařízení služby přesčas neexistují či neodpovídají skutečnosti, a rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný není schopen jednoznačným, průkazným a nezpochybnitelným způsobem prokázat, že služba přesčas byla nařízena za mimořádných okolností v zájmu služby, ačkoli je povinností žalovaného vést řádně záznamy s odůvodněním nařízení služby přesčas.

[13] Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že městský soud zavázal žalovaného nerealizovatelným právním názorem. Žalovaný musí o nároku žalobce rozhodnout znovu a zabývat se jednotlivými důvody pro nařízení jednotlivých služeb přesčas. Pokud je pro žalovaného nerealizovatelné doložit řádně důvody pro nařizování služeb přesčas, pak mu nezbyvá než plnit žalobci.

[14] Žalobce se vymezuje proti tvrzení žalovaného, že městský soud jednal v přímém rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Přestože městský soud neaplikoval nejnovější judikaturu Nejvyššího správního soudu, jím použitá judikatura s ní není v přímém rozporu.

[15] Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, kasační stížnost byla podána včas a za stěžovatele jedná oprávněná osoba.

[17] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rámci důvodů uplatněných kasační stížností, ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Jádrem sporu je doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v rozsahu nejvýše 150 hodin konanou žalobcem od 1. 1. 2007 do 30. 11. 2014. U doplatku od 1. 1. 2007 do 19. 1. 2012 se stěžovatel dovolal promlčení ve smyslu § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru. U zbylých let žalobcovu žádost posuzoval věcně.

[19] Podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v

pokračování

kalendářním roce. Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru uvádí, že příslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce; neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.

[20] Z výše uvedeného je zřejmé, že služba přesčas v rozsahu nejvýše 150 hodin za rok může být podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařízena pouze v důležitém zájmu služby. K navýšení služebního příjmu v takovém případě nedochází, neboť při jeho stanovení se již s případnými přesčasovými hodinami počítá. Přesčasové hodiny překračující uvedený limit však musí být kompenzovány náhradním volnem, nebo poměrnou částí příslušného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku vzniká rovněž v situaci, kdy je služba přesčas (v limitu do 150 hodin ročně) nařízena v rozporu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41, publ. pod č. 2900/2013 Sb. NSS).

[21] Posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby, tedy závisí na otázce, zda byly služby přesčas v rozsahu do 150 hodin ročně nařízeny v souladu se zákonem.

[22] Jak zdůrazňuje ustálená judikatura, službu přesčas lze nařídit výjimečně, neboť zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž naplnění výkon služby přesčas nařídit nelze. Podmínky, za nichž lze ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařídit službu přesčas, shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 63, takto: 1) důležitý veřejný zájem služby a z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 2) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 3) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu. Služba přesčas je tedy výjimečným opatřením, které umožňuje nařídit výkon služby nad rámec základní doby služby.

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 63, navíc uvedl: „Službu přesčas lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů.“ Nejvyšší správní soud potvrdil, že pracovní neschopnost je třeba považovat za nepředvídatelnou situaci, a stanovil časový okamžik, ke kterému je třeba posuzovat její nepředvídatelnost z hlediska možnosti nařídit službu přesčas v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tímto okamžikem je zpracování rozvrhu základní doby služby dle § 53 téhož zákona. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v

rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41, v němž uvedl, že službu přesčas je možné nařídit „jen v případech, které nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 služebního zákona. Jelikož je v operačním středisku Policie České republiky prováděn výkon služby v nepřetržitém provozu, lze naopak očekávat menší množství takových případů. Mezi ně by bezpochyby náležely služby přesčas náhradou za příslušníky v pracovní neschopnosti, jak již bylo zmíněno.“ Tyto závěry Nejvyšší správní soud zrekapituloval v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 As 447-2017 - 26.

[24] První kasační námitka stěžovatele je důvodná. Městský soud uvedl, že pokud by byl jeden či více příslušníků útvaru neschopen výkonu služby a zároveň jinému nebo jiným byla určena v té samé době dovolená, ačkoli důležitý zájem služby vyžadoval přesčas žalobce, šlo by o nezákonný postup, který by měl za následek povinnost žalovaného proplatit žalobci službu přesčas. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné, neboť neobsahovalo pro takový závěr dostatečné podklady. Vyslovil tedy požadavek, aby žalovaný v rozhodnutí uvedl, kolik příslušníků v daném útvaru působilo, kolik z nich bylo ve službě, kolik mělo služební volno, kolik jich bylo uznáno dočasně práce neschopných atd.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v tomto bodě pochybil. Jeho právní názor, že pokud by důležitý zájem služby vyžadoval přesčas jednoho příslušníka, nebylo by možné druhému příslušníkovi určit nástup dovolené, naopak by to byl důvod pro odvolání dovolené jinému příslušníkovi, totiž zcela pomíjí časové hledisko nezbytné pro posouzení věci. Městský soud se měl zabývat otázkou, ke kterému okamžiku se posuzuje předvídatelnost důvodu nařízení služby přesčas. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 As 447/2017 - 26, „není (...) rozhodné, s jakým časovým předstihem před vykonáním služby přesčas služební funkcionář věděl o pracovní neschopnosti jiných příslušníků, ale zda o ní věděl při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc (...) nastala-li tedy pracovní neschopnost příslušníků až po rozvržení doby služby na jednotlivé směny v dalším měsíci, jedná se o nepředvídatelnou situaci, kterou je možné řešit v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařízením služby přesčas“. Rozhodný je tedy okamžik zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc.

[26] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 As 447/2017 - 26, doplnil, že „pokud je (...) služebnímu funkcionáři při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc známo, že některý z příslušníků je v pracovní neschopnosti, je na něm, aby tuto skutečnost promítl do rozvrhu služeb v tom smyslu, že jednotlivé služby rozdělí mezi příslušníky, jež má k dispozici. Takovou pracovní neschopnost totiž nelze ve smyslu výše uvedeného považovat za nepředvídatelnou právě proto, že je při rozvržení doby služby na jednotlivé směny služebnímu funkcionáři známá. Zpravidla bude služebnímu funkcionáři známá rovněž informace o předpokládané době trvání pracovní neschopnosti. Tuto může získat buďto přímo od zdravotně indisponovaného příslušníka, nebo ji lze odvodit z obsahu rozhodnutí lékaře o dočasné pracovní neschopnosti, kde je pravidelně uváděno datum příštího ošetření nebo kontroly. Dlouhodobá pracovní neschopnost tedy nemůže bez dalšího sama o sobě znamenat, že by byl v případě zástupu za daného příslušníka vždy automaticky naplněn důležitý důvod pro nařízení služby přesčas. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané pracovní neschopnosti, jejím průběhu a rozsahu informací, které má služební funkcionář při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 207/2018 - 20).“

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud dále přisvědčuje stěžovateli, že městský soud se měl zabývat důvody nařízení jednotlivých přesčasů žalobci, přičemž měl jednotlivě posoudit, zda byly v souladu se zákonem, tj. zda byly pro jejich nařízení naplněny všechny tři výše uvedené podmínky (viz odst. [22]). Obecný závěr, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, bez upřesnění, které údaje chybí, neobstojí. Městský soud musí přesně specifikovat, k jaké skutečnosti postrádá podklady ve spisu a proč (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017 - 32).

[28] Nelze souhlasit se závěrem městského soudu, že pro posouzení věci je třeba doplnit ke každému dni, kdy byla nařízena služba přesčas, obsáhlé údaje o celém útvaru. Tento závěr vychází z mylného předpokladu, že pro posouzení zákonnosti nařízení přescasu je nezbytné znát stav celého útvaru (ke každému dni přescasu), aby se u každého jednotlivého přescasu mohlo posoudit, zda jeho nařízení není možné předejít např. odvoláním jiného příslušníka z dovolené. Pro posouzení zákonnosti přescasů je rozhodná předvídatelnost absence příslušníků (popř. jiných relevantních skutečností) ke dni zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc.

[29] Je pravdou, že čerpání dovolené nemůže být samo o sobě dostatečným důvodem pro nařízení služby přesčas jinému příslušníkovi; pokud však s jejím čerpáním počítá rozvrh základní doby služby na příští měsíc, nemusí se v jeho průběhu řešit náhlá a nepředvídatelná absence (typicky pro pracovní neschopnost) tím, že příslušník bude odvolán z dovolené (popř. se mu změní nástup na dovolenou), ale je možné přikročit k nařízení přescasu. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 As 447/2017 - 30, při rozvrhu základní doby služby služební funkcionář přirozeně nemůže zohlednit případnou budoucí absenci příslušníků v důsledku jejich pracovní neschopnosti; dále uvedl, že *„ve smyslu rozsudku sp. zn. 9 As 258/2017 je (...) neschopnost způsobená zdravotními důvody nahodilá událost, k níž u jednotlivého příslušníka nemusí vůbec dojít, a i v případě, že k ní dojde, nelze ji dopředu předvídat. Jedná se tedy o nepředvídatelnou situaci. V této souvislosti NSS v rozsudku rovněž uvedl, že „na absenci příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti lze však celkem dobře reagovat nařízením služby přesčas“.*

[30] Z výše uvedených důvodů je nezbytné přisvědčit argumentům stěžovatele. Bude třeba, aby městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal znovu, a to konkrétně ve vztahu k jednotlivým dnům, ve kterých byla žalobci nařízena služba přesčas. V případě, že shledá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, musí městský soud uvést, které konkrétní údaje chybí a proč jejich absence brání přijetí závěru o (ne)zákonnosti napadeného rozhodnutí z pohledu žalobních bodů.

[31] Ke druhé kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud skutečně nezmínil, že 5. 2. 2012 byl přesčas nařízen z důvodu zhoršení bezpečnostní situace před zastupitelským úřadem Syrské arabské republiky. Neučinil tak zřejmě proto, že konkrétní důvody nařízení přescasů nepřezkoumával jednotlivě způsobem, jak vyžaduje judikatura. Absence konkrétního přezkumu jednotlivých důvodů tak ve svém celku působí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[33] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, krajský soud je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V dalším řízení proto městský soud zohlední výše uvedenou argumentaci Nejvyššího správního soudu a důvodnost žaloby posoudí znovu, v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci městský soud.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně
senátu